

Forhandling

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Med beslutningsforslag nr. B 46 er der fremsat et, synes jeg, meget sympatisk forslag om etablering af et miljøteknologisk udviklingsprogram, som har til formål at fremme udviklingen af renere teknologi og genanvendelse samt udstyr til rensning og overvågning. Tankegangen, som også ligger i forslaget om at koble miljøforbedringer sammen med muligheden for erhvervsudvikling og eksport af produkter og viden er rigtig, god og positiv.

Når regeringen alligevel ikke kan støtte forslaget – og det kan jeg lige så godt sige med det samme – er det ikke på grund af selve forslagets indhold, men fordi vi mener, at tingene allerede er kommet godt i gang. Det vil jeg prøve at illustrere gennem en række henvisninger til ting, som allerede er besluttet eller vil komme.

For det første er der regeringens handlingsplan for miljø og udvikling, som bl.a. vil styrke miljøhensynene i de enkelte sektorer og hermed også udviklingen af miljøteknologier. Vi har allerede nedsat regeringens Udvalg for Miljø og Udvikling, og arbejdet dér er godt i gang. Den grundlæggende tankegang i dette arbejde er, at Miljøministeriet skal være koordinator af alle de initiativer, der skal foregå i de øvrige ministerier, og jeg vil gerne sige, at det har vist sig, at mange flere ministerier, end vi oprindeligt havde tænkt os, har ønsket at deltage i arbejdet.

Det andet punkt, jeg vil nævne, er regeringens materialeteknologiske udviklingsprogram, hvor det er obligatorisk at klargøre og bearbejde arbejdsmiljø- og miljøspørgsmål, samt Teknologirådets initiativområdesatsning på vandrensningsområdet, som er et af de områder, som er med i forslaget. Det er rent konkret 30 mio. kr. fordelt over 1988, 1989 og 1990.

Det tredje er redegørelsen fra oktober 1988 om mål og midler, hvor der for perioden 1989–1994 afsættes 1,2 mia. kr. til områderne renere teknologi og genanvendelse.

Det fjerde punkt er det kemikalielovsforlag, som blev fremsat den 12. januar 1989, og som tager sigte på at løse miljøproblemerne gennem princippet om renere teknologi, det vil sige, at farlige eller miljømæssigt betænkelige stoffer erstattes af mindre farlige eller betænkelige stoffer dér, hvor det er muligt.

For det femte skal det nævnes, at der på finansloven er afsat 150 mio. kr. pr. år til renere teknologi og genanvendelse. Lidt stille vil jeg derfor gerne sige, at de tal, der står i bemærkningerne til B 46, nemlig 50 mio. kr. pr. år, som danner baggrunden for forslagets tal på 75 mio. kr. pr. år, langt er overgået af regeringens eget udspil. Dette skal blot fremhæves som en af forklaringerne på, at vi mener, at tingene er godt i gang.

Den sjette ting, jeg kan henvise til, er handlingsplanerne for CFC og PVC fra november-december 1988, hvor der netop er gjort brug af den blanding, som også foreslås i beslutningsforslaget, af såvel traditionelle som utraditionelle styringsmidler – der er tale om både afgifter, forbud, brancheforhandlinger, varslinger af forbud osv. – altså et helt nyt set up, vurderet ud fra den konkrete situation; således indeholder PVC-handlingsplanen en anden strategi end f.eks. den allerede fremlagte handlingsplan for CFC, hvor miljøafgifterne allerede er vedtaget.

For det syvende vil jeg gøre opmærksom på det tilsagn, der blev givet i forbindelse med forhandlingerne om miljøafgifterne i december 1988, hvor der i betænkningen står, at ministeriet vil udarbejde en redegørelse om de økonomiske styringsmidler i miljøpolitikken. Denne redegørelse skal danne grundlag for en efterfølgende diskussion i Miljø- og Planlægningsudvalget, og jeg regner med, at vi kan få en god og principiel drøftelse af, hvordan vi kommer videre på det område, også i retning af noget mere miljøafgiftsorienteret end det, som blev vedtaget i december 1988.

Endelig kan jeg for det ottende oplyse, at regeringens embedsmandsudvalg, der er nedsat i forbindelse med udvikling og miljø, specielt skal redegøre for det, vi kan kalde miljøregulerende foranstaltninger, herunder navnlig økonomiske styringsmidlers virkningsmuligheder.

Der er i øvrigt en lang række andre ting, som også allerede er nævnt i forbindelse med de lovforslag, der er fremskomet. Nogle af dem har også forbindelse med de betænkninger, vi afgav i december 1988 – specielt på SF's foranledning – om at iværksætte en række genbrugsprojekter på emballageområdet, bl.a. omfattende en række af de kemikalier, som anvendes i husholdningerne.

Alt dette er begrundelsen for, at jeg synes, beslutningsforslaget i virkeligheden er blevet